

A ROSSZAT JÓVAL GYŐZD MEG!

Énekek: 25: 1 – 2; 77: 1 2 és 8; 172; 254: 1 2; 5 és 8.

Lekció: Máté 5,38-45

Alapige:

“Ha lehetséges, a mennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljete. Magatokért bosszút ne álljatok szerelmeseim, hanem adjatok helyet ama haragnak; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, ezt mondja az Úr. Azért, ha éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjúhozik, adj innia; mert ha ezt műveled, eleven szemet gyűjtesz az ő fejére. Ne győzethessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.

Róma 12,18-21

Felbolydult világban élünk! A médiumok híradásai állandó rettegés alatt igyekeznek tartani a tömegeket. Nem elég kinek-kinek a saját gondja baja, - légyen szó egyénről, családról, közösségről, vagy országról, - már az ajtónkat döngetik számunkra félelmetes emberek milliói hontalanná vált menekültek képében. Alapigénk arra világít rá, hogy miként viselkedjék a Krisztusban hívő ember azokkal szemben, akik vele akár közvetlenül, akár közvetetten ellenséges magatartást tanúsítanak, akik a létében fenyegetik?

Emberek között élünk mindnyájan és az emberek - bizony nem angyalok, - hanem emberek, tele mindenféle nyomorúsággal, hiúsággal, szívtelenséggel, göggel, bűnnel, bajjal, amelyek mind irritálnak bennünket. A körülöttünk lévő emberek hibáit, rossz tulajdonságait, bántásait, megjegyzéseit, ellenséges érzelmeit és támadásait nem könnyű elviselni! Rengeteg sok titkos fájdalom él egy-egy ember szívében, amit mind a környezete okozott, de nem mindenért a környezet a felelős. Rengeteg sóhaj szakad fel egy-egy lélekből, mert bántják, mert lenézik, mert nem értik meg, mert igazságtalanul bánnak vele, mert kibombázták fegyverrel, vagy ámító csábító hazugságokkal az otthonából. Másként fogalmazva mindenre elszánt fegyverré torzítják őket mások, vagy sokkal inkább mindenki ellen. Mit teszünk egy ilyen fegyverré tett embertársunkkal szemtől szemben?

Bizony hatalmas próba, amikor így szembekerülünk egymással. Nehéz próbáinkban angyalok ezrei, tízezrei kerekre nyílt szemekkel figyelnek, néznek és kíváncsian vizsgálják. Másfelől pedig a világ gonosz erői a pulzusunkon tartják a kezüket, hogy rettegünk-e eléggé. Mit teszünk hát? Végleg elesünk, vagy Krisztus szavára felállunk és győzünk, mint ahogy egykor Dávid tette szemtől szembe a hatalmas Góliáttal, vagy ahogyan az igaz Jób dacolt a gonosszal?

Az emberek azonban a legtöbbet nem egymástól szenvednek, - és sokszor nem is az idegenektől, nem az ellenségeiktől, hanem hanem első sorban ki-ki önmagától, majd pedig talán a hozzá legközelebb állóktól. Testvér a testvértől, anya a gyermekétől, gyermek a szüleitől, anyós a menyétől, szomszéd a szomszédjától, munkás a munkatársától. Ha egyszer közelebbről belátnánk a családi otthonokba, hivatalokba, műhelyekbe, ahol emberek élnek együtt: elrémlőnénk, mennyi apróbb-nagyobb gonoszságot követnek el emberek egymás ellen, mennyi elkeseredett indulat halmozódik fel a szívekben, és tör ki a beszédben, mennyi

fájó sérülés támad a lelkeken. Sok szomorú esetről tudunk, mely mind arról szól, hogy mennyire meg tudják keseríteni emberek egymás számára az egész életet, munkahelyeken és családokban egyaránt!

Ma az Ige arra tanít, hogy mi, Krisztus követői, hogyan reagáljunk a velünk szemben megnyilatkozó ellenséges, rosszindulatú magatartásra, - hogyan viszonyuljunk az ellenfeleinkhez. Hogyan védekezzünk ellenük, vagy talán sokkal inkább a bennünk felgyülemelő gonoszság ellen, ami félelemben és rettegésben tart fogva, ami elveszi józanságunkat, elszakít Krisztust követő pályánkról, hogy a biztos pusztulás sötét, hideg végetlenjébe dobjon.

Ma, azért nagyon fontos Krisztus Urunkra figyelni, mert a rosszindulat, az ellenséges érzület és a félelem magát bölcsességnek, vagy jó szándéknak álcázva állandóan és mindig a lehető legrosszabb tanácsot adja, rombol és pusztítva a mélybe húz. Azt mondják, a szükség megtanít imádkozni. Ez így önmagában nem igaz. Csak a kegyelemben állva imádkozhatunk nagyobb kegyelemért, az egyre növekvő kegyelem nélkül a folytonosan tartó, mindig újra megújuló szükség éppen az imádkozás ellenkezőjét váltja ki, a dühöngést, az ide-oda kapkodást, a pánikot, vagy káromkodni és bosszút állni tanít meg. Az ember elkeseredik, kétségbeesik, bizalmatlanná, gyanakvóvá, maga is rosszindulatúvá válik, vagy letargiába esik, eldobja magától az életét, üdvösségét. A körülöttünk élő, hullámozó általános és minden hazugsággal jól körülbástyázott emberi gonoszság, amit még a média is jól fölerősít, a mi szívünkben is termékeny, azaz jó talajra talál. Az a rosszindulat, ami másból felém irányul bennem is alantas érzéseket és indulatokat vált ki.

A gonoszság ragad, mint a pizok. Bemocskolja a gondolatokat, érzelmeket, beszédet! „Amilyen az adjon Isten, olyan a fogadj Isten” - mondja a közmondás is. Az ember a maga természetes ösztönei szerint, ha teheti, akkor úgy védekezik az ütés ellen, hogy visszaüt! Sőt, lehetőleg nagyobb, mint amit kapott, hogy elmenjen a kedve a másinak az újabb támadástól! Nem használ! Csak a szakadékot mélyíti a szembenálló felek között. Az igazi ellenségemtől ellenfelem ellen irányuló ellenséges támadással megszabadulnom nem lehet. Éppen úgy, mint ahogyan tüzet benzinnel eloltani nem lehet, Sátánt Sátánnal kiűzni lehetetlenség! Azzal, ha sátáni módon cselekszünk, nem győzhetjük le az emberekben a sátáni indulatokat, sem pedig magunkban. Gyűlölettel a gyűlöletet, rosszal a rosszat, sértéssel a sértést nem lehet elintézni, kiiktatni, leszerelni, megszüntetni, helyrehozni. Keserűt még több keserűvel nem lehet megédesíteni! Ez nem jó módszer! Ezért van a Bibliában mindig újra az a figyelmeztetés, amit Pál a most felolvasott Igében így fogalmaz meg: „Magatokért bosszút *ne* álljatok szerelmeseim!” Ezt az utat ti *ne* kövessétek! Bármennyire ez a természetes mód, erre szaladnak rá a reflexeink, ezt csinálja mindenki: de *ti nem*. A megtorlás, a visszafizetés, a bosszúállás fegyverét *ti* nem használhatjátok, - ez a fegyver a ti kezetekben nem működik! Máséban sem! De nektek egyenesen tilos! Ti nem róhatjátok fel a gonoszt, ti nem tarhattok haragot, ti nem gondolhattok és nem készülhettek arra, hogy majd egyszer leszámolunk... Miért? - Azért, mert ti tudjátok, hogy Isten sem úgy számolt le veletek, hogy megtorolta a gonoszságaitokat, hogy bosszút állt rajtatok, hanem úgy, hogy megbocsátott, kegyelmet adott, fölmentett - Jézusért! Jézusra való tekintettel! Őrajta hajtotta végre a nagy leszámolást - helytettetek! Így mondja az apostol: „Magatokért bosszút *ne* álljatok, szerelmeseim!”

Nem *Pál* szerelmeseiről van szó itt elsősorban, hanem mindenekelőtt az *Isten* szeretettjei azok, akiknek *Pál* azt mondja, ne álljanak bosszút magukért! Mintha azt mondaná: Ti, akik szeretve vagytok, akik szeretetben fürödtök, akiket úgy szeret az Isten, hogy nem kéri számon rajtatok a bűneiteket, megbocsát nektek, örökéletet ajándékozik, hát *ti* igazán megtehetitek, hogy ne rójátok föl másoknak a gonoszt, hogy ne üssetek vissza, hogy magatokért bosszút ne álljatok, ti megtehetitek, hogy felülemelkedjete a bántásokon, amit emberek által kaptatok! Luther Márton egyszer ezt mondta: „Az én lelkem sokkal örvendezőbb és felülemelkedettebb, semhogy ellensége tudna lenni bárkinek is!” Bárcsak bennünket is a szeretetnek ez az ereje tartana, hordozna és oltalmazna! Nézd, te Istentől annyi szeretetet kapsz, hogy neked nem kell az ellenséged lelki színvonalára süllyedned! Ne üss vissza! A nyelveddel se! Nem jó, nem hozzád méltó!

De ez a tiltás még nem elég. Nem elég nem visszaütni! Ez még csak negatívum. Eddig még csak arról volt szó, hogy mit *ne* tégy! Az Ige azonban egészen pozitív *védekezésről*, sőt offenzíváról, *támadásról* beszél! Azt mondja: a gonoszt jóval győzd meg! Vajon nem késtünk már el ezzel? Bárhogy is legyen e kérdéssel már nincs időnk bíbelődni, a jóval most kell támadnunk! Igen: a gonoszt jóval győzd meg! Győzd meg, még pedig először *önmagadban*, *tehát lendülj támadásba!* A minap vetítették „A tizenhárom harcos” filmet. Amikor a csontokból jósoló boszorka azt mondta, hogy tizenhárom harcosra van szükség az ismeretlen gonosz levadászásához, felállt a tizenkét ifjú viking. Amikor viszont az utolsó is felállt volna, azt mondta a jóslat, hogy a tizenharmadik nem lehet viking. Az idegen egy arab harcos volt. Az elinduláskor az egyik bajtársa így szólt hozzá: „Keresd a halált mielőtt ő találja rád!”

Hangzatos és érthetetlen felszólításnak tűnik ez, még nekünk keresztyéneknek is. Viszont ha most újrahallgatjuk Krisztus Urunk Hegyi beszédében elhangzott szavait, meg kell változzon nemcsak a véleményünk de a valós élethez való hozzáállásunk is. Hát törődik Jézus azzal, hogy mibe kerül nekünk a halálunkat kívánó ellenségünket szeretnünk? Igen, törődik, mert elrejtett bennünket keresztáldozatának halálában, úgyhogy keresnünk kell azt a halált, amiben elrejtettünk az Isten hatalma által. Nem hiába mondja Jézus, hogy aki meg akarja tartani az életét, elveszíti, viszont az, aki elveszíti az életét Krisztusért és az evangéliumért, megtalálja azt!¹

A legkegyetlenebb ellenséggel való harc tehát veled kezdődik, sőt benned kezdődik! Úgy győzd le a gonoszt, hogy fordítsd a javadra. Használd föl ellened való támadásait saját magad lelki növekedésre. Ha valaki valami rosszindulatú megjegyzést tesz rád, olyat mond, ami sérti az önérzetedet, ami bánt: vizsgálj meg rögtön, nincs-e benne mégis valami igazság? Ellenségeink lehet, hogy torztükröt tartanak elénk, de éppen a karikatúrává torzított kép megnagyítja, hangsúlyozza ki és láttatja kinek-kinek a maga hibáit, azokat, amelyeket egyébként talán észre sem venne. Isten különös bánásmódja az, hogy olyan emberekkel csiszol, farag, akik épp oly kemények, mint mi magunk vagyunk. Így leszünk egymást alakító szerszámok az Ő kezében. Tehát komoly hasznót jelent egy-egy ellenséges megjegyzés: kimetszi az életünknek gyöngé, érzékeny oda nem illő részét, vagy egyenesen lepattintja az élesen és bántóan kiálló csúcsainkat. Íme, egy gonosz indulatból eredő szó máris

¹ „Mert valaki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az ő életét én értem és az evangéliumért, az megtalálja azt.” Márk 8:35.

segítségünkre van, ha már tudjuk, hogy mi Urunk bennünket mindenkor formáló kezére² és szemére nézünk.

Valaki egyszer ezt mondotta: *“Én nagyon szeretem azokat az embertársaimat, akik szeretetlenül bírálgatnak, mert ők az én lelkem fizetés nélküli felvigyázói. Az egyenes úton tartanak. Szükségem van rájuk. Lelki életem egyik legnagyobb segítői.”* - Igen: bírálóink, még ha elfogultan, vagy igaztalanul bírálják is bennünket. Isten valóságos kalapácsaivá válhatnak reánk nézve, hogy megfelelő formába kalapácsoljanak bennünket. És bizony mindnyájunknak szükségünk van arra, hogy formába verjenek, mert mindnyájan csak készülők, tehát nem befejezett keresztyének vagyunk! Ne nehezteljünk hát ellenségeinkre az egyébként fájó megjegyzéseikért, viselkedésükért, hanem vegyük úgy, mint Isten kezének a formáló érintését, mint Isten törekvését arra, hogy alakítson bennünket általuk is. Így lehet legyőzni a gonoszt jóval, önmagamban, a saját lelkemben és önön testemen kívül is.

E világ gonosz szellemi erőivel vívott mindennapi küzdelmünk *imádság* nélkül *biztos kudarcra van ítélve!* Krisztus Urunkról a Zsidókhoz írt levélben azt olvassuk, hogy „az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért.” (Zsid 5:7) Ha Megváltó Urunknak kimondhatatlan kiáltások közepette kellett győznie, mennyivel inkább nekünk, azaz éppen itt lenne az ideje annak, hogy gyakoroljuk magunkat a szüntelenül tartó könyörgésben.³ Imádkozz ellenségedért és magadért, mielőtt a Gonosz megostromolna! Ha már kérted ellenfeledre Isten áldását, akkor már nem tudsz rá átkot kérni! Az imádság kiveszi a neheztelés fullánkját. Valahányszor rá gondolsz: imában fűrozd meg a gondolataidat. Az imádság nélküli gondolat neheztelő érzés és indulat lesz! Az igével átszőtt imádságos gondolat pedig megtelik erővel és minden félelmet elűző szeretettel! Akkor az Isten szeretetébe ütközik az, aki ellenségének érez vagy tart téged! Jézusi indulattal, a megvert arcú és mégis mindig szerető Krisztus lelkével győződ hát le a gonoszt magadban, s közben legyőzhetetlen és elpusztíthatatlan szeretetté változol!

Nehezebb haragudni valakire, ha már imádkoztál érte és könnyebb gyűlölet és bosszúállás nélkül győznöd a Krisztus erejével, az Isten szabadítására szorult embertársad felett. Így győzetett le az a Saul nevű farizeus, aki öldökléstől lihegve pusztította Isten egyházát. Isten meghallgatta az üldözött egyház kiáltását, válaszul pedig kegyelmet és megtérést adott Saulnak, így lett Pál a legkiválóbb apostollá.

Igénk arra buzdít, hogy lendüljünk át ennek a szeretetnek a támadásba! A gonoszt ne csak magadban győzd le jóval, hanem a másokban is, az ellenségedben. Mert az őbenne lévő gonosz is csak egyedüli a Jóval⁴ győzhető le: Vagyis gondolkozz el azon, hogyan tehetnél valami jót vele. Erre a találékonyságra csak a szeretet képes! Lássad meg az ellenségedben is a szerencsétlen embert, aki titokban üdvösséget éhezik, és örök életet szomjúhozik. Adj hát ennie,⁵ és innia! Mert ha ezt műveled, eleven szentet gyűjtesz az ő fejére. Miként a vas, a fém, a parázsló szénben izzik formálhatóvá, úgy a lelki jégpáncél abban a jóban olvad, amit te

² „Íme, mint a szolgák szemei uruknak kezére, mint a szolgálány szemei asszonya kezére: úgy [néznek] szemeink az Úrra, a mi Istenünkre, míg nem megkönyörül rajtunk!” Zsolt 123:2.

³ „Szüntelen imádkozzatok!” 1Thess 5:17.

⁴ „Ő pedig monda neki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten!” Máté 19:17; Mk 10: 18, Lk 18: 19.

⁵ „Jézus pedig monda nekik: Nem szükség elmenniük; adjatok nekik ti enniük!” Máté 14:16; Mk 6: 37; Lk 9: 13.

általad az Isten cselekszik ellenfeleddel: - igen - egyedül Ő melengeti fel veled szemben álló befagyott lelket, és Ő formálja, hangolja át ellenségből baráttá, testvérré. Isten bennünket is így győzött le szent Fia, által, – Jézus Krisztussal! Méltán haragvó ítéletét önmagában intézte el, hogy felénk kegyelmével és szeretetével forduljon! Tehát te is, ha valakit a barátságtalan, ellenséges magatartásából meg akarsz gyógyítani: légy barátságos vele, tekintsd úgy a kihívó, sértő szavait, viselkedését, mint betegségtüneteket és tanuld meg, hogy az ilyenek ellen nem a csüggedés keserősége az orvosság, hanem sírnál keményebb és halálnál erősebb Isten szeretete, annak valamilyen érthetetlen, indokolatlan, szinte kihívó, provokáló jele! Így tett István vértanú is, amikor térdre esvén utolsó erejével nagy fennszóval így könyörgött:

„Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt!”⁶

Tehát a gonoszt valamilyen konkrét jóval győzd le!

Arról beszéltem, hogy a gonosz ragad, mint a pizok, terjed, mint a járvány, további gonosz indulatokat vált ki. Nos, a jó is ragad, és minden akadályt legyőzve terjed. Egy autóvezető ismerősömtől hallottam, hogy egyszer olyan helyen állt le a kocsija, ahol minden **segélyhelyhez** és lakott vidékhez egyaránt nagyon messze voltak. Tehetetlenül várták, hátha jön arra majd egy másik autós... Végre jött. Megállt. Fölajánlotta a segítségét, azt, hogy sok-sok kilométeren át bevontatja a póru jár kocsit a legközelebbi segélyhelyre. És amikor ismerőseim megkérdezték tőle, hogy mivel hálálhatnák meg szívességét, legalább a benzinköltséget hadd térítsék meg neki, akkor ezt felelte:

„Nem! Hanem segítsenek majd önök is valakinek egyszer. Akkor rendben lesz minden!”

Azóta ez az autós ismerősöm minden alkalmat megragad, hogy segítsen más bajbajutottakon. És valahányszor meg akarják neki fizetni legalább a benzinköltséget, ő is mindig azt mondja: “**NEM!** Hanem segítsenek majd önök is valakinek egyszer!” Így terjed a jó! Kezdd csak el, és légy nagyon következetes, biztos lehetsz abban, hogy feltartóztathatatlanul folytatódik!

Szeretetté válva, jóval győzni le a gonoszt! Ez nem pipogyaság, nem gyengeség, sőt ez az egyedüli igazi erő! Ehhez kell a hit bátorsága, merészsége! Ez az igazi győzelem, mert csak így, kerülhetünk *fölébe* az ellenségünknek! Így leszünk mennyei minőségi mércével mérve is egészen másak, *jobbak, nagyobbak, és erősebbek* mindannál, ami a világban van! És ilyen keresztyénségre van szüksége ma a világnak, mert egyedül ez a hit győzi le a világot!⁷

Néha úgy érezzük, hogy olyan lett a világunk, mint egy zsúfolt terem, ahol elfogyott a levegő és fulladoznak az emberek. Ha megnyílik az ajtó és beárad a friss levegő, egyszerre új erőre kap mindenki! Amikor a keresztyén ember a gonoszt jóval győzi meg, akkor ő maga lesz ez a mennyre megnyíló ajtó és általa beárad a megújító élet levegője az emberi együttélésbe!

Jézus ma ezen a prédikáción át azt üzeni, hogy légy te is ilyen mennyre megnyíló ajtó ott, ahol élsz, a családban, a munkakörödben is, aki a gonoszt jóval győzi meg! És ne mond azt, hogy milyen kár, hogy ezt a prédikációt nem hallotta a férjed, a feleséged, az anyósod, a munkatársad, a parancsolód, a főnököd, vagy X vagy Y, - mert ebben a prédikációban Isten elsősorban hozzád szólt, és talán általad fog cselekedni, akár közvetve, vagy közvetlenül!

⁶ Apc 7:60.

⁷ „Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia!” 1Ján 5:4-5.

Jézus hitre hívja és keresi a félelmek rabjait.⁸ Nekünk a rettegőknek mondja, hogy ne félj, csak higgy!⁹ Higgy bennem és győzelmemben! Merd hinni, hogy Isten Krisztusban kinyilatkoztatott jósága és szeretete hatalmasabb, mint a gonoszság! Lásd a keresztfán megszégyenítve legyőzött Gonoszt, akit a holtak közül föltámadt Krisztus örökre a halálba taposott¹⁰ és higgy! Ámen!

Áldás: Annak okáért atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk: Mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldökölték, éltek. Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai. Mert nem kaptatok szolgaság lelkét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: Abbá, Atyám! Ez a Lélek bizonytságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.” Róm 8:12 – 17.

Faust Gyula, Vörösberény 2015. július.12.

⁸ És megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának. Zsid 2:15.

⁹ Márk 5:36.

¹⁰ „És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” 1Móz 3:15.